

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέραντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συνατάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΕΚ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΦΟΒΟΣ

Ἀναμένεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας τῆς ἡ Βουλῆς. Ἐν τῇ προσδοκίᾳ αὐτῇ συγκιρνώνται ἐλπίδες καὶ φόβοι. Τίς προσδοκᾷ μετ' ἐλπίδων; Τίς προσδοκᾷ μετὰ φόβων; **Ἐλπίζει** ἡ Κυβέρνησις καὶ **φοβεῖται** τὸ Ἔθνος. Ἐδῶ κατηντήσαμεν. Ἐλπίζει ἐκείνη, ἐπωφελομένη τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, νὰ ἀρπῆσῃ τὸν προϋπολογισμὸν μὲ τὰ ἑκατομμύρια, μὲ τοὺς φόρους, μὲ τὰς νέας θέσεις, καὶ ἀποπέμπουσα τοὺς βουλευτὰς μ' ἐκείνο τοῦ Φιέσκῃ πρὸς τὸν ὑπρέτην του Μαῦρον: «Ὁ Μαῦρος ἔκαμε τὸ καθήκον του, ὁ μαῦρος μπορεῖ τώρα νὰ ξεκουμπισθῇ», νὰ ἐνθρονισθῇ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τραγανίζουσα τὸν προϋπολογισμὸν, καὶ μελετώσα ἐν ἀνέσει τὸ δάνειον τῶν 500 ἑκατομμυρίων. τὴν καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν, νέους σιδηροδρομοὺς, ὅλα πράγματα τὰ ὁποῖα σηκώνουν νερό ὥστε νὰ συγκρατῆται καλὰ μίᾳ πλειοψηφίᾳ. Ἀλλὰ τὸ ταλαίπωρον ἔθνος φοβεῖται βλέπον πλησιάζοντας τοὺς ἀντιπροσώπους του ἐτοιμοὺς νὰ παρακαθῆσωσιν ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ τῆς Βουλῆς, ὅπου καὶ πάλιν θὰ τελεσθῶν ταυρομαχίαι, ἀλεκτορομαχίαι καὶ Μανδαλομαχίαι, ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἐν τῇ χριστιανικῇ Κολάσει φοβεῖται βλέπουσα προσερχόμενον κατεπάνω τῆς τὸ τάγμα τῶν διαβόλων μὲ τὰς μακρὰς οὐράς των καὶ τὰς μακροτέρας ἀρπάγας των.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἔχωσιν οὐράς οἱ ἀξιοτίμοι ἀντιπρόσωποι μας, ἀν καὶ τὸ βασιλεῦον ζωολογικὸν στοιχεῖον ἐν τῷ ζωντανῷ αὐτοῦ μουσεῖου εἶναι θεοβίως τὸ τοῦ πιθήκου ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μέχρι τοῦ κ. Μανδάλου καὶ τοῦ Σταμούλη πρωτοβουλία, πρωτοτυπία, οὔτε ὑπῆρχον οὔτε ὑπάρχουν· ἀλλὰ ἀρπάγας ἀναντιρρήτως ἔχουσιν οἱ κ. βουλευταί, οἱ μὲν ἐλάσσονας, οἱ δὲ μείζονας, μεγίστας δὲ πασῶν οἱ κ. ὑπουργοὶ καὶ ἐν τῶν βουλευτῶν πάλιν οἱ ἀνευ χαρτοφυλακίου ὑφυπουργοί. Τοιοῦτοι ὑφυπουργοὶ εἶνε ὁ κ. Βαλέττας, ὁ κ. Δραγοῦμης, ὁ κ. Σκουλοῦδης καὶ ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος ὁ παρασυντάκτης τῆς Ὁρας. Καὶ εἶναι ἀρπάγαι οἱ δάκτυλοι των, δάκτυλοι μακροί, ἰσχυροί, ρικνοί, δερμάτινοι καὶ ὀλίγον γλοιώδεις. Ὅ,τι ἐγγίσουν *καλῶς*.

* * *

Τί ἔρχονται νὰ κάμωσιν οἱ διακόσιοι τόσοι Βουλευταί; Ποῖον δῆμόσιον συμφέρον θὰ συζητήσωσι; Ποῖαν νομοθετικὴν μεταρρύθμισιν θὰ εἰσαγάγωσιν; Τίνας ἐκ τῶν διαφόρων τοῦ λαοῦ πιέσεων θὰ καταργήσωσιν; Ὡ! εὐτυχία θὰ ἦτο διὰ τὸ Ἔθνος ἐὰν ἄφιναν τὰ πράγματά του ὅπως εἶχον. Μὴ ἐκλάβητε ὡς ὑπερβολὴν ἢ ὡς παράδοξον αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγομεν. Γνωρίζομεν ἐπίσης καλῶς, ὅπως σεῖς, ὅτι εἰς χεῖρονα κατάστασιν δὲν ἠδύνατο νὰ περιέλθῃ τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικόν, ὅπερ διευθύνει ὁ Τρικούπης ὡς Βασιβεουζοῦκος, ἐφ' οὗ βασιλεύει ὁ Γεώργιος ἀνεπαισθήτως δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸ Ἔθνος, τὸ ὅποιον τελωνίζει μέχρι σαρκὸς ὁ Καλλιγᾶς, οὗ τὴν δικαιοσύνην διαχειρίζεται ὁ κ. Ῥάλλης, ὀφείλων διὰ πάνταν πρᾶξίν του νὰ δίδῃ λόγον εἰς τὴν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος τραμπουκολογίαν, τὴν δὲ ἐκπαίδευσιν ὁ κ. Λομβάρδος, ὅστις ἕως τώρα εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συγκλατῇ μὲ τοὺς ἐκλογεῖς του, διότι εἰς τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων τοῦ ἔπασσε τόσοσιν μικροῦ καὶ ἀσήμαντον ὑπουργεῖον. Καὶ ὅμως λέγομεν καὶ πάλιν: *εὐτόχημα, μέγα εὐτόχημα*, ἐὰν δὲν μετακινήθῃ οὔτε ἐν ἴσῳ ἐκ τῆς ἐνεστώσης ληστρικῆς, ἐκμεταλλευτικῆς, ἀπογυμνωτικῆς καταστάσεως τοῦ τρικουπικοῦ Κράτους. Μᾶς ἀρκοῦσι τόσοι νόσοι καὶ μαλακίαι καὶ πληγαὶ καὶ ἐπιδημίαι ὅσας ὁ Κύριος — ὁ Τρικούπης — ἐξέκαπέστε. *λε* διὰ τοῦ Μωϋσέως — τῆς Βουλῆς — εἰς τὸν Φαραῶν — τὸν λαόν. Καὶ ἐκείνη ἡ ἀπειλὴ τοῦ Κυρίου ὅτι θὰ πλημμυρίσῃ πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου μὲ βατράχους καὶ ἐξεπρεῖζεται ὁ ποταμὸς βατράχους, καὶ ἀναδάντες εἰσελεύσονται εἰς τοὺς οἴκους σου, καὶ εἰς τὰ ταμεῖα τῶν κοιτῶνων σου, καὶ ἐπὶ τῶν κλινῶν σου, καὶ εἰς τοὺς οἴκους τῶν νηραπόντων σου καὶ τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐν ταῖς φυράμασί σου, καὶ ἐν τοῖς φρεάτι σου, καὶ ἐν τοῖς κλιβάνοις σου» εἰς ἡμᾶς παρίσταται ὡς ἡ ἀπειλὴ τοῦ διπλοῦ κυβερνητικοῦ τέρατος, ὅπερ ὀνομάζεται **Τρικουποκαλλιγᾶς**, ἀπειλὴ περὶ τοῦ πῶ; νὰ καλύψῃ πᾶσαν γῆν Ἑλλάδος μὲ φόρους, ὡς ὁ Θεὸς τὴν Αἰγύπτου μὲ βατράχους, φόρους ἐπὶ τῶν κλιβάνων μας καὶ τῶν φρεάτων μας καὶ τῶν κοιτῶνων μας καὶ τῶν φυραμάτων μας καὶ τῶν ἀμπέλων μας καὶ τοῦ ζύθου μας καὶ τοῦ καπνοῦ μας καὶ τῶν σιγαροχάρτων μας ἀκόμη.

Καὶ τώρα τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἴμεθα πολὺ καλὰ μὲ τὴν εὐλογίαν μας, τὸν φόρον τῶν ἀροτριῶντων, τὰς ληστοπραξίας τοῦ συμβουλίου τῶν μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου, τὴν ἀθώωσιν τοῦ Βελένδζα, τὴν ὑπεράσπισίν του ὑπὸ Τρικουπῆ, τὴν ἀποκτῆνωσιν τῶν σχολείων μας, τὰς μυριάδα,

των στρατιωτικῶν προδικασμῶν, τὴν βροχὴν τῶν παρασήμων Ὀσμανιῶν, τὸ φράγκον μετροῦν παλμούς μίαν καὶ ἐξήντα, τὸ ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν τῶν τελωνείων, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, φόνους, κλοπὰς, πλημύρας;

Ἄλλὰ ποῦ μᾶς ἀφίνουν εἰς τὴν μακαριότητά μας αὐτὴν; Ἄκομῃ ἀναπνέομεν, καὶ τοῦτο προκαλεῖ λύσαν εἰς τὸ ἤθριον συμπολίτευσιν. Κάπου κάπου ροφῶμεν ἐν ποτήριον ζύθου, τὸ συνοδεύομεν μὲ ἐν σιγάρον, ἀγοράζομεν καὶ καμμιαν ὀκλὴν ἄρτου, πίνομεν ὡς θερμαντικὸν ἐν ροῦμι, καὶ ὅλα αὐτὰ εἰς τοῦς πατέρας τοῦ ἔθνους φαίνονται ἀσυγχώρητα. Πρέπει νὰ λείψουν ἢ τουλάχιστον νὰ περιορισθοῦν. Διὰ τοῦτο ἔρχονται νὰ τὰ φορολογήσωσι. Νὰ τὰ νοθεύσωσι. Νὰ τὰ καταστρέψουν ἐν ἀνάγκῃ. Ἐρχονται νὰ ταράξουν κόσμον, νὰ φέρουν ἄνω κάτω ὑφισταμένους βιομηχανίας, νὰ ἀναμείξουν τὴν ἀστυνομίαν πανταχοῦ, νὰ κάμουν σὺντροφον τοῦ ἔθνους τὸ κράτος, νὰ φέρουν τοὺς τελῶνας ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ ἀκριβαίνουν ἀκόμῃ τὴν ζωὴν, νὰ καταστήσωσι καταθλιπτικώτερον τὸ κράτος, νὰ ἀποσπάσωσι νὰ δέκα ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸν λαόν, νὰ ἐντείνωσι ἀκόμῃ τὴν πείναν, ν' ἀπαγορεύσωσι γενικώτερον τὴν κρεωφαγίαν, νὰ καταστήσωσι χειραδικώτερον τὴν νέαν γενεάν, νὰ περιορίσωσι τὴν εἰσαγωγὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν εἰδῶν κατόπιν τῶς αὐξήσεως τῶν τελῶν, νὰ συντελέσωσι εἰς αὐξήσιν τῶν ἀγόνων τάξεως τοῦ ἔθνους, ἐκείνη; τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς τάξεως, ἥτις κατ'ἔτος ροφᾷ τὰ δύο τρίτα τοῦ προϋπολογισμοῦ ἄνευ λόγου, ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ ἀνάγκης καὶ νὰ σπρώξωσι τὰς ἐργατικὰς μας τάξεις εἰς τὴν ἀπεργίαν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, τὰς ἀγροτικὰς δὲ εἰς τὴν λωποδυσίαν καὶ τὴν ἀρπαγὴν.

Ἴδου τί ἔρχονται νὰ κάμουν οἱ ἀθεόφοβοι! Καὶ χύνει μάλιστα δάκρυα κροκοδείλου ὁ Αἰὼν, ὅτι δὲν κατορθοῦται νὰ σχηματισθῇ ἀπαρτία καὶ συνδέσι ἐθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ ἐθνικὰ συμφέροντα μετὰ τοῦ κατορθώματος αὐτοῦ, ὡς νὰ προέκειτο νὰ ἀναθεωρηθῇ τὸ Σύνταγμα, νὰ ἐλαττωθῶσι οἱ τελωνιακοὶ δασμοί, νὰ παύσῃ τὸ κακὸν τοῦ στρατοῦ, νὰ καταργηθοῦν ἀχρεῖοι νόμοι, νὰ μεταρρυθμισθοῦν τὰ γυμνάσια, νὰ ἰδρυθοῦν πραγματικαὶ σχολαί, νὰ ἀναδιοργανωθῇ τὸ Πανεπιστήμιον, νὰ χειραφετηθῶσι οἱ ἄθλιοι!

Εἶναι ὁ Αἰὼν θεῶν ἐκ ναστοχάρτου καὶ ὁ κ. Φιλήμων ὑποκριτής; Ἡ εἶναι ἐφημερίς ἀνεξάρτητος, καὶ ὁ κ. Φιλήμων ὁ πρῶτος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους;

Τότε ἀπέναντι τῶν ἑξ ἑκατομμυρίων οἰκονομιῶν, ὅσας προτείνει ἢ ἀντιπολιτεύσεις, καὶ δι' ὧν καθίστανται περιττοὶ νέοι φόροι, δεῖται νὰ συμβουλευθῇ τὴν αὐθόδητον παραίτησιν τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη, ἵνα προσκληθῆσιν ἢ ἀντιπολιτεύσεις ἐφαρμοσθῇ τὰς οἰκονομικὰς τῆς. Καὶ ἂν δὲν δυνήθῃ νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ, τότε νὰ προσκληθῇ καὶ πάλιν ὁ κ. Τρικούπης, παντοδύναμος πρωθυπουργὸς τῆς ἐθνικῆς κακομοιριᾶς.

Καλιόβιν.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΖΩΗ

Αἱ βροχαὶ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος μεθ' ὅλην τὴν πληθύν των, τὴν λάσπην καὶ τοὺς κερκινούς των, οἵτινες μᾶς ἐγάλασαν τὸν ὕπνον τῶς νύκτας, εἶχον κατὶ

μέγα προτέρημα, ὅτι ἐκαθάρισαν τοὺς ὑπνόμους μας, καὶ ὅλας τὰς ἀνά τὴν πόλιν καὶ τὰς περὶ αὐτῆς ἀκαθαρσίας μετὰ τὰ ἀρθονα νερά των. Καὶ οὕτως ὁ οὐρανὸς ἐντρομος ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς Ὑγιεινῆς; Ἐταίριος ἔσπευσε νὰ ἀποπλύνῃ καὶ καθάρῃ ἐπὶ μικρὸν τὰς κοινοστερεῖς Ἀθήνας, ἐκπληρῶν χρεὴ δημοτικὰ καὶ ἀστυνομικὰ.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πλησίον ὑπάρχουν ἐρείπια κήπου καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα περὶ καθαριότητος, ἀκούσατε ὀλίγα πληροφορίας περὶ τῆς περικαλλοῦς ταύτης τοποθεσίας. Ὁ κήπος αὐτὸς ἀπαρτίζεται ἐξ ἑκατοντάδος ἰσχυρῶν, ῥαχικῶν, μισοσπασμένων καὶ ὑπαρῶν πεύκων καὶ κυπαρίσσων. Δὲν ἔχει οὔτε δρόμους οὔτε σγῆδιον οἷον δῆποτε. Ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν δένδρων, περὶ τοὺς κορμούς αὐτῶν, ἀνά τὴν ἑκτασιν πᾶσαν μέχρι τῶν τριῶν ὁδῶν, ὅσ' ὄν ἐρίζεται, ἡ θεὰ αὐτοῦ εἶνε θεὰ μουσείου φυσιογραφικοῦ ὑπαιθρίου· δὲν εἶνε θεὰ οὔτε κήπου, οὔτε δάσους, οὔτε μάνδρας. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν λίθων, ὅλα τὰ χρώματα, σχήματα καὶ ὄγκοι αὐτῶν εἶνε συσσωρευμένα ἐκεῖ, ὡς ν' ἀνεσκήρῃσαν ἐξ ἀρχαίων μνημείων καὶ οἰκῶν. Λελαξευμένα, ἀπελέκητα, κατὶ πρῶν τοῦβλα, πρῶν βρύσεις, μάρμαρα, μαρμαράνια καὶ ἀγκωνάρια, ὅλα εἶνε εἰς ἐκθεσιν κατὰ σωρούς, κατὰ γραμμὰς, εἰς ἀραιὰς τάξεις, εἰς πυκνάς φάλαγγας, ὅπως θέλετε. Ἐπειτα τὸ σκουπιθαρῶ ὅλης τῆς γειτονιάς. Λεμονόκουπες, κουνουπίδια, λάχανα, ῥαπανάκια, ψαροκόκκαλα, ἀγριοί, κόκκαλα προβάτων, τράγων, βοῶν συγκροτοῦσι τὸ σκλόνι τῶν ὄργανικῶν σωμάτων τοῦ μουσείου αὐτοῦ. Παραλείπω καὶ μερικά ἄλλα εὐκόλως ἐννοούμενα καὶ ἀπαραίτητα κοσμήματα παντός Ἀθηναϊκοῦ ὑπαιθρου, παρακαλῶ μόνον τὸν κύριον ἀνδριαντοποιὸν πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου ἢ νὰ φροντίσῃ μανδρίζων καλῶς καὶ περιφράσσωσι ἢ κάλλιον ἐκρίζων τὰ ὀλίγα βρωμιδένδρα καὶ ἰσοπεδῶν εἰς μικρὰν πλατείαν τὸ ἐδαφος νὰ φροντίσῃ, λέγω, περὶ τῆς καταργήσεως τοῦ μουσείου αὐτοῦ τοῦ μὴ περιλαμβανομένου εἰς τοῦ Πανεπιστημίου τὰ παραρτήματα, ἢ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὀρίζων αὐτὸ ὡς τόπον παραδόσεως διὰ τοὺς καθηγητὰς τῆς Βοτανικῆς καὶ Ὀρυκτολογίας κ. κ. Μητσόπουλον καὶ Ἀφεντούλην.

Αἱ Ἀπόκρεω ἤρχισαν νὰ μυρίζουσι· οἱ τοῖχοι σκολίζονται μετὰ τὰ κίτρινα καὶ κόκκινα ἀνορθόγραφα προγράμματα τῶν χορῶν μεταμφορῶν καὶ μὴ, οἱ φραγκορραυτὰ κρεμνοῦν εἰς τὰς βετρίνας τὰ φιογυρίνια τῶν αἰωνίων ἐκείνων ἵπποτων καὶ ἀκολούθων καὶ ψαράδων καὶ χωρικῶν τῆς Ἰσπανίας καὶ εἰς οὐ κ. Παναυλὴ τὸ κατὰ στήμα προβάλλουν ἀπὸ τὰ βᾶθρα μετὰ μορφαμοῦ, μετὰ μείδιαματα, μετὰ μύτους καὶ γενειάδας καὶ φαλάκρας αἱ πρῶται χάρτινοι κεφαλαὶ καὶ μορφαί, μαζὺ μετὰ πυκνολόχρα ντόματα καὶ πολύσχημα κουστούμια.

Φέτος εἰς Παρισίους αἱ προσωπίδες τοῦ συρμοῦ εἶναι αἱ περιστῶσαι πολιτικὰς ἐπιστημότητας ἡμεῖς οἱ μικροὶ περισιννοὶ εἶδω δὲν θὰ μιμηθῶμεν καὶ εἰς αὐτὸ τάχα τοὺς πάτρωνάς μας; Ἄν κάμῃ κανεὶς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν καὶ κατασκευάσῃ τὰς χαρτῖνας κεφαλαὶ τῶν πολιτευομένων μας, ἐγὼ ὁ διψῶν τὰ γλυκὰ βλέμματα καὶ τὰ καλὰ λογάκια τῶν κυριῶν μας ἐννοῶ νὰ ἐνοικιάσω διὰ μίαν ἐσπερὰν τὴν συμπαθητικὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Σταμούλη.

Ἡ Ἑλληνικὴ στολὴ τῆς μίς Πρέφρο ἀνεπατά-

σθη ὡς πρώτη σημαία τῶν ἀπόκρεω εἰς τὰ σαλόνια. Πρῶτον εἰς τὴν γαλλολογικὴν ἐσπερίδα τῆς κ. Β. Μελά καὶ ἔπειτα εἰς τὸν χορὸν τοῦ κ. Σλήμαν. Ἡ κυρία Μελά βλέπετε εἶχε τὰ πρωτεῖα καὶ το ἔχει δὲ καὶ κρυφὰ καμάρι αὐτό. Καὶ ἠξοῦρετε τί ἦτον αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ στολή; Ἐν φόρεμα μακρὸ κολητὸν ἐπάνω εἰς τὰ κόκκαλα τῆς Ἀγγλίδος ποιητρίας, λευκὸν τὸ χροῖμα, μετὰ ἑρκεῖον κέντημα εἰς τὸν ποδόγυρον καὶ ἐρυθρὰν χλαμύδα ἐπὶ τῶν νώτων. Τὸ ἐνδυμα αὐτὸ συνηθίζεται ἀπὸ ἑνα κύκλον ξεβιδωμένων ἀγγλίδων γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Esthetiques, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μίς Πρέφρο ἔδωκεν ἄλλοτε ἐσπερίδα ἐν Λονδίῳ ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ κεκλημέναι παρέστησαν πᾶσαι οὕτως ἐνδεδυμέναι.

Ὅλοι αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἰδίαις ἐκφράσεις, ἰδίαις τινὰς στάσεις τοῦ σώματος νοχελείας, ἐμπνευσμέναις, ἐκλελυμέναις.

— Ὅστε ἀνήκουσιν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ κυρίου Μεταπνεῖζης Ὑπέλαθρον εὐφρῶς μία κυρία.

Δύο ἄρτιγενεῖς ποιητικὰς συλλογὰς ἔχω ἐνώπιόν μου. Ἡ μίς εἶνε τοῦ νέου κυρίου Ἰωάννου Πολέμη.

Τὸ μᾶλλον βαρύνον ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς πλάστιγγος ἐκ τῶν ἐν τῷ μικρῷ βιβλίῳ περιλαμβανομένων ποιημάτων ἐμολογουμένως εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐρμιαροδίτος, ἐπύλλιον εἰς καθρεῖουσαν γλώσσαν γεγραμμένον, καὶ μετ' αὐτὸ στροφαὶ τινες ἐκ τῶν λίαν μακρῶν ἴσως καὶ πολὺ μελοδραματικῶν Ψυχῶν. Ἄλλ' ὑπὸ ἔσποιν τελειότατος ἐγὼ τοῦλάχιστον θέτω πρῶτα μικρὰ τινὰ ποιήματα εἰς δημῶδη γλώσσαν γεγραμμένα, ὡς τὴν Φωλιὰ τῆς καὶ τὸ Ναρούρισμα, ἐν οἷς ἀναδεικνύεται ὅλη ἡ ἐπιμέλεια τοῦ στίχου, ἢ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰδε ἀριθ. 405)

— Αἶ, ἀπὸ τῆ βάρκα!
Οἱ δύο ἄνδρες, ὡς εἶπομεν, εἶχον ἤδη ἀποβιβάσθῃ.
Ἡ λέμβος ἤτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν βρατσέραν τῆς.
— Ποῦ ὑπάγομεν τώρα, κύριέ μου, ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν δύο ἄνδρων.
— Φαίνεται νὰ νυστάξῃς, Μηνᾶ, τῷ ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Βᾶστα καλά, τώρα θὰ φθάσωμεν εἰς μέρος νὰ κοιμηθῇς.
— Ὅθ' ἦτο καλλίτερον νὰ ἐκοιμώμεθα εἰς τὴν βρατσέραν, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Τὸ πρῶτ' εἶχαμεν καιρὸν νὰ εὐγνωμεν ἐξω.
— Δὲν ἐβαρύνθη τὸσον καιρὸν νὰ κοιμηθῇς εἰς τὴν βρατσέραν, Μηνᾶ;

χάρης τῆς ἐκφράσεως καὶ ἡ περιπέθεια τοῦ αἰσθημάτος, τὰ τρία κύρια προσόντα τοῦ νεοῦ ποιητοῦ.

Ἐν γένει ὁ κομψὸς τόμος, μεθ' ὅλων τῶν ἐκτενῶν ἐτι καὶ ἀνεπαρκῶς αὐτοῦ, εἶνε βεβαίως ἡ πρώτη χαρφυγὴ εὐτυχῶς μέλλοντος.

Ἡ ἄλλη ποιητικὴ συλλογὴ, ἡ ὑπὸ Π. Γ. Ραυτοπούλου, Ἀθῆναι καὶ Σκιαί τιτλοφορουμένη, καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς δὲν εἶνε οὐδ' ὑπερέτρια τῆς πρώτης. Μεθ' ὅλα τὰ ῥητὰ ἄτινα τὴν κοσμοῦσι μετὰ τὸ ὄνομα Musset καὶ Ὀρατιοῦ ἀνηρημένα ὡς ἀδαμάντινα κοσμήματα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μεγαίρας, αἱ ἐκ τοῦ φυλλομετρήματος αὐτῆς ἐντυπώσεις εἶνε ἐντυπώσεις κάρου τῶν σκουπιδιῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει τις ἐν σωρῷ ἀπαγομένως τῶς πρῶν λαμπρότητας συντετριμμένας ἤδη, ῥυπαράς καὶ ἀθδέας. Τὸ βιβλιόριον αὐτὸ κατάρθωσεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀχρεῖα μεταφρασμένου; ἢ ἠρωτηριασμένου ἐν τῇ ἀντιγραφῇ νὰ περιλάβῃ ἑκατοντάδας ὅλας στίχων τοῦ Musset, τοῦ Coppée καὶ ὅλων τῶν συγχρόνων ἐλλήνων στιχογράφων ἐντὸς τῶν 400 σελίδων. Διὰ τὸ ποινικὸς νόμος δὲν τιμωρεῖ τάχα τὴν φιλολογικὴν αὐτὴν λωποδυσίαν; Τὴν θεωρεῖ ἀκαταλόγηστον;

Ἄνεμος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Προκειμένου νὰ ἐπιβληθῶσι φόροι καὶ βαρεῖς καὶ πολλὰ πλοῖ, ἀποροῦμεν πῶς οὔτε ἡ κυβέρνησις οὔτε ἄλλος τις δὲν ἐσκέφθη νὰ φορολογήσῃ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ χρηματιστή-

— Ἐβαρύνθη, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἦτον ἡ τελευταία φορὰ.
— Ἐχε ὑπομονὴν, καὶ θὰ κοιμηθῇς.
— Καὶ σιμὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ἐπανέλαθον ὁ Μηνᾶς εἶναι ἐπικίνδυνον ὅτι ἐβγήκαμεν ἐξω τοιαύτην ὄραν, τῆς νυκτός, εἰς τόπον ὅπου ὑπάρχει πόλεμος μετὰ τῶν Βενετῶν καὶ Γενουαίων.
— Δὲν μᾶς μέλει, Μηνᾶ, διὰ τοῦτο. Ἡμεῖς δὲν εἰμεθα οὔτε μισθοῦ τοῦ Βενετῶν, οὔτε κατασκοποῦ τῶν Γενουαίων.
— Τότε διατί νὰ μὴ μείνωμεν εἰς τὸ πλοῖόν μας;
— Παρ' ὀλίγον θὰ ἐλεγε; διατί νὰ ἐλθωμεν;
— Δὲν λέγω αὐτό.
— Ἄ, Μηνᾶ, Μηνᾶ. Εἰς ἐμὲ εἶναι προσφιλές καὶ ἀπαίσιον ὅτι ἐρχομαι εἰς τὸν τόπον τοῦτον μετὰ τόσα ἔτη. Ἐνθυμείσαι, Μηνᾶ; Ἐνταῦθα ἦτο ὁ παράδεισος τῆς εὐτυχίας μου· ἀλλοίμονον! ἀλλ' ὁ παράδεισος μετεβλήθη εἰς νεκροταφεῖον.
— Μὴ πικραίνεται, κύριέ μου· αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι μάταιος. Ἀνόητος εἶναι ὅστις περιμένει εὐτυχίαν ἐδῶ.
— Μηνᾶ, μὴ μοὶ το λέγῃς αὐτό. Εἰμπορεῖ νὰ μὴ περιμένῃ εὐτυχίαν! ἀλλὰ τιμὴν! Εἰς ἐμὲ, ἡ τιμὴ μου ἦτο ἡ εὐτυχία μου. Τί ἐγενετο; Ἡ εὐτυχία μου ἐτάκην, διέφθαρσε καὶ συμπάρεσυρε μεθ' ἑαυτῆς τὴν τιμὴν μου.
Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐρημίας τῆς νυκτός ἐκείνης ἤκουσθη βαθυὸς, θλιβερός καὶ σπαραξικάρδιος λυγρὸς ὄμοιαζε μετὰ γογγυσμὸν τοῦ ἐρημικοῦ ὄρνεθου. Ἦτο ἡ ἐκφρα-

ρίου, ατίτες δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ καθαρὰ κυβεῖα, παιγνίδι ἐπίσης τυχερὸν καὶ βιβακίνδυνον ὡς τὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Φωνάζουσι τινες ὅτι νὰ φορολογηθῶσι τὰ Κερκάλια ὡς καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα τῆς καταναλώσεως· ἀλλὰ δικαίως ἀπαντῶσιν οἱ ἕτεροι ὅτι εἰς τὸν ὅπου τὸ χρῆμα εἶναι σπάνιον καὶ ἡ πίστις ἀρτισύστατος, φορολογία τῶν κεφαλαίων εἶναι ἐπαύξεισι τοῦ τόκου, καὶ ἐπομένως πρόσθετος φορολογία ἐμμέτους ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἅτινα ἤδη ἀρκούντως βαρύνονται.

Ἄλλὰ γενικὴ φορολογία ἐπὶ τῶν συναλλαγῶν τῶν γενομένων ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἐπὶ τεραστίων ποσῶν, εἰς τὸν ἀέρα, δηλαδὴ οὐχὶ διὰ πραγματικῶν πωλήσεων, ἀλλὰ τεινουσῶν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, δεγίνονται αἱ ἐκκαθαρίσεις, εἶναι ὅτι δικαιοτέρον καὶ πρακτικώτερον. Τοιοῦτος δὲ φόρος εὐκολώτατα καὶ εἰσπράττεται. Διὰ τὸ θέλων νὰ πωλήσῃ ἄγρον μὲλις χιλίων δραχμῶν ἀξίας νὰ υποβάλληται εἰς τέλος χαρτοσήμου 3 δραχ. ὁ δὲ πωλὼν 200 ἢ 300 λαύρια, ἀξίας 60 χιλιάδων, εἰς τὸ χαρτόσημον νὰ μὴ πληρῶνῃ οὐδὲ λεπτόν; διότι ὅσαι αἱ πωλήσεις αὐταὶ γίνονται ἐπὶ ἀπλῶν σημειώσεων τῶν μεσιτῶν. Ἄς ἐπιβλήθῃ τοῖς συναλλακτομένοις εἰς τοὺς μεσίτας ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητος ὅτι αἱ σημειώσεις αὐταὶ νὰ γίνονται ἐπὶ χάρτου σφραγιστοῦ ἀναλόγως τῆς ἀξίας π. χ. 1]2 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, καὶ τότε θὰ εἶδῃτε πόσα ἑκατομμύρια θὰ εἰσπράττῃ κατ' ἔτος τὸ δημόσιον. Ἄλλως τε ὅποιος παίξει εἰς τὸ χρηματιστήριον ἐπὶ 50 ἢ 60 χιλ. δραχ. διὰ νὰ κερδίσῃ τουλάχιστον 2,000 ἢ καὶ πλεον δραχ. ἢ νὰ χάσῃ ἄλλα; τότε, τί τὸν μέλει ἂν πληρῶσῃ καὶ 100 ἢ 200 δραχ. χαρτόσημον, καθὼς ὁ χαρτοπαίκτης ὅστις εἶναι ὁ πλεον σπῆ· αἰσῶν τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ εἶδον ἐντός ὀλίγων ἐτῶν ἀνθρώπους, πρὶν ἀστῆγους, ἀναμιχθέντας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ νὰ γίνωσι μεγάλοι κω-

σφαλιούχοι· θὰ εἰπῇ ὅτι κερδίζουσι σπουδαίως· δικαιοτάτον λοιπὸν νὰ φορολογηθῶσιν.

Ἄς λάθωμεν παράδειγμα τὴν Ἰταλίαν ὅπου οἱ μεσίται εἶναι ὑποχρεωμένοι καὶ ἐφοδιάζονται τοιοῦτου εἶδους ἐντύπους σημειώσεις ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου, ἀναλόγως δὲ τῆς ἀξίας τῆς συναλλαγῆς ἐγγράφουσιν αὐτὴν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τότε μόνον ἔχουσι κύρος αἱ ὑπ' αὐτῶν γινόμεναι ἀγοραπωληταί.

Ἄς τὸ λάθῃ ὑπ' ὄψει ἢ τε κυβερνήσης καὶ οἱ βουλευταὶ ὅσοι θέλουσι ν' ἀποφύγωσι τὴν ψήφισιν φόρων καταθλιπτικῶν καὶ δυσδαστάκτων ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ὑγεία τοῦ Κουμουνοῦρου παρέχει ἀπὸ τῆς ἐσπέρας προχθὲς πολλὰς ἐλπίδας διαφυγῆς τοῦ κινδύνου. Οἱ ἰατροὶ σχεδὸν ἐξεπλάγησαν εἰς τὴν ὑπέρσιν τοῦ πυρετοῦ μέχρι τῶν 37 βαθμῶν.

Ὁ κ. Ζωγιάς ἐξεφράσθη μετ' ἄλγους ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς περὶ τῆς διασώσεως . . . τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅτι ὁ Κουμουνοῦρος τὴν ἐξουτέλισε!

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁμοῦ παρουσιάσθησαν ἐλαφρὰ συμπτώματα ποδάγρας καὶ ὁ ἀσθενὴς διήλθε τὴν νύκτα ὀλίγον ἀνήσυχος καὶ ἀνευ ἄλλης τιμῆς ἐνοχλήσεως. Περὶ τὴν χαρφυγὴν ἐκαίμηθη ὥρας τινος.

Χθὲς ἡ αὐτὴ ἐξηκολούθησε κτὰστασις μετὰ αὐτὰ σημεῖα τῆς καλλιτερεύσεως. Ὁ ἀσθενὴς ἔλαβε ὀλίγον ζωμῶν, κονιάκ καὶ παντεσπάνι. Ἐξήτησε δὲ ἐπιμόνως νὰ μεταβῇ

στικωτάτη λαλίᾳ, τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἐφαίνετο ὅτι οἱ διάφοροι μυστηριώδεις κρότοι, ὁ φλόισθος τῶν κυμάτων, τὸ φύσσημα τῆς αὔρας, ὁ θρούς τῶν φύλλων, ἡ μακρυνὴ ἤχῳ τῶν κακκιδισμῶν τοῦ νυκτεροβίου πτηνοῦ, συννητήθησαν, ἠνώθησαν καὶ ἀπέτελεσαν ἓνα ἥχον, μίαν φωνήν, ἐν σύριγμα, ὅπερ μετεφράσθη προχείρως διὰ τοῦ ἑξῆως καὶ αἰχμηροῦ ἐκείνου λυγμοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς Μηνᾶς ἠναγκάσθη καὶ πάλιν ν' ἀποσπάσῃ τὸν νυσταγμὸν τοῦ καὶ νὰ ἐξομῶσῃ τὴν φιλοσοφίαν του. Ἐξήτει λέξιν νὰ εἴπῃ, καὶ δὲν εὗρισκεν. Ἐσιώπησεν.

Ἐν τούτοις οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ἐρέται, μετὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἠτοιμάζοντο νὰ μακρυνθῶσι τῆς προκυμᾶιας. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε παρατηρήσει τὴν παρουσίαν τῶν ἡ Αὐγούστα καὶ ἐκραξέε νὰ σταθῶσιν.

Ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ συντροφεὸς του, ὅστις ἦτο ὁ Ἰωάννης Βενδίκης, εἶχον προχωρήσει βήματὰ τινα πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν ἐκείνης ἐν ἡ εὗρισκετο ἡ νέα γυνὴ καὶ εἶχον ἀνταλλάξει τὰς λέξεις, ἀντιτεγράψαμεν ἀνωτέρω. Ἡ φωνὴ τῆς Αὐγούστας ὁμοῦ ἠκούσθη ὑπὸ τοῦ Μηνᾶ, εὐθὺς μετὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Βενδίκης ἐξέπεμψε τὸν λυγμὸν ἐκείνον, τὸν τοσοῦτον θλιβερῶς ἀντηχήσαντα ἐν τῇ σιγῇ τῆς σιγῆς.

— Ἡκούσας; εἶπεν ὁ Μηνᾶς σείων τὸν βραχίονα τοῦ Βενδίκου.

— Τί εἶναι Μηνᾶ; ἠρώτησε ν ἐκείνος, ὡς νὰ ἀφουπνίσθη ἀποτόμως.

- Ἡ φωνὴ ἐκείνη, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.
- Ποία φωνὴ;
- Φωνὴ γυναικός.
- Ποίας γυναικός;
- Ἄγνωσθ. Ἰδοὺ αὐτὴ ἐξέρχεται ἐκ τῶν θάμνων.

Καὶ εἶδειε τὴν Αὐγούσταν, ἥς τὸ χάριεν ἀνάστημα διεγράφετο ἐν τῷ σκότει.

Οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς νέας γυναικός καὶ ἐσταμάτησαν.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος πῶν κωπηλατῶν. Ἡ γυνὴ ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν αἰγιαλόν. Τότε παρετήρησε καὶ τοὺς δύο ἀνδρας οἵτινες εἶχον μακρυνθῆ ἀπὸ τῆς παραλίας, καὶ ἐστάθησαν. Ἐφαίνοντο δὲ ἐστραγγιμένοι πρὸς αὐτήν. Ἡ Αὐγούστα ἐνόησεν ὅτι εἶχαν ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς. Σελήνη δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλ' ἦτο τοσοῦτον λαμπρὰ ἀστροπεριγιά, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ καλῶς τὰ ἀντικείμενα εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν.

Ἡ Αὐγούστα εἶπε μετὰ ταπεινὴν φωνὴν πρὸς τοὺς δύο ἐρέτας.

- Ἀπὸ ποῖον πλοῖον εἰσθε;
- Εἴμεθα ἀπὸ ἐν πλοῖον, ἀπήντησαν ἐκεῖνοι.
- Ἀπὸ τὸν Βενετικὸν στόλον;
- Ὅχι.
- Ἀπὸ ἐμπορικὸν πλοῖον;
- Ναί.

εἰς τὸν παραβάλαμον καὶ μολονοτὶ ἠρνήθησαν, αὐτὸς ἐπέμεινε, πρῶτην ἴσως φορὰν διαψεύδων τὸν ἐνδοτικὸν χαρακτῆρα του.

Μετὰ τὸ φαγητόν του οἱ σφυγμοὶ του ἀπὸ 73 ἀνῆλθον εἰς τοὺς 80, ἀλλὰ τοῦτο οἱ ἰατροὶ ἐχαρακτήρισαν φυσιολογικὸν ὅταν ὁ στόμαχος πληρωθῇ ἐκ τροφῆς. Ἐφάνησαν καὶ μικρὰ οἰδήματα περὶ τὸ γόνυ καὶ τὴν κνήμην, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέδωκαν εἰς τὴν ποδάγραν.

Ἐν γένει ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶνε ἠσυχώτερα καὶ παρέχει πολλὰς ἐλπίδας.

Ἡ μεταξὺ Μενελάου Νεγρεπόντε καὶ Γρατσιάνη μονομαχία λαμβάνει διαστάσεις τεραστίως κωμικᾶς. Ἀρχαμένῃ ὑπὸ οἰωνοῦ καὶ ὄρου, ἀνθέλετε πλακιώτικου ἀγῶνος, ἀφοῦ ὁ κ. Νεγρεπόντης—τὸ γνωρίζομεν θετικῶς—ἐπρότεινε γρονθομαχίαν, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀποκρηάτικου Περικλή, ὅστις προτείνει πάντοτε ζυλομαχίαν, κινδυνεύει νῦν νὰ λάβῃ διπλωματικώτατον χαρακτῆρα!

Ὅσοι ἀνέγνωσαν τὰς διαμειφθείσας χθὲς καὶ προχθὲς ἐν τῇ Ἑφημερίδῃ μεταξὺ τῶν διαμαχομένων προσώπων ἐπιστολάς γαλλιστὶ ἐκτυπωθείσας θὰ ἐθαύμαζε καὶ τὸ ὄρος τοῦ κ. Νεγρεπόντε, ἀλλὰ καὶ τὰς προόδους τῆς τυπογραφικῆς ἐν Ἑλλάδι ἤτις—ἄς τὸ εἴπωμεν μετ' ἔθνικου ἐγωϊσμοῦ—λαμβάνει ὁσμημέραι διεθνεῖς διαστάσεις!

Εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας του ὁ Δὸν Κισσῶτ, καὶ τοὺς μᾶλλον μεταφυσικούς, δὲν ἐφαντάσθη νὰ γωρίσῃ τὴν προσωπικότητά του εἰς δύο ἀνθρώπους τὸν Δὸν δηλὸν ὅτι καὶ τὸν Κισσῶτ, καὶ νὰ καμαρώνῃ τὸν ἓνα ὀμιλοῦντα περὶ τῶν ἀθλῶν τοῦ ἄλλου. Κατὰ τοῦτο ὁ συμπαθητικὸς μας ἦρος ὑπερέβη τὸν ἱππότην τῆς εἰς τῆς μορφῆς λαλῶν τριτοπροσώπως περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του!

Ὅπως δῆποτε ἀμφότεροι οἱ ἀντίπαλοι εἶνε ἀξίεπαῖνοι, διότι τρυφερῶς διεζήγαγον τὸν περὶ ἐπιδερμίδος ἀγῶνα.

Πρὸ πολλῶν χρόνων ἐπεκράτει τὸ ἔθιμον, αἱ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ μᾶς νὰ συνοδεύωσι τὴν κηδεῖαν οἰουδήποτε νεκροῦ· σήμερον ὁσάκις ἐορτάζει ἀξιοματικὸς ἢ καὶ ὑπαξιωματικὸς ἐνός σωματος, ἡ μουσικὴ σύσσωμος καὶ πρῶτῃ πρῶτῃ μεταβαίνει εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐορτάζοντος καὶ τοῦ ψάλλει ἐωθινὰ θούρια καὶ πόλλες!

Ὁ κ. Φρούραρχος εἶναι εἰς γνώσιν τῶν πατιράδων αὐτῶν ἢ μήπως πρέπει νὰ ἀποταθῶμεν εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας;

Μικραὶ μικραὶ ἐσπερίδες ἐξακολουθοῦσι μετὰ τὴν μαγευτὴν χοροπερίδα τοῦ κ. Σλήμαν εἰς πολλοὺς τῶν Ἀθηναϊκῶν οἴκων, αἰτίτες γνωρίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα **δέχονται**. Αἱ μικροεσπερίδες αὐταὶ ἐμοιάζουσι μετὰ τὰ ἀντράκτ ἅτινα μετολαβοῦσι εἰς τὰς διαφόρους πράξεις τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, καὶ δίδουσι ἀναψυγὴν εἰς τοὺς ἠθοποιούς καθὼς καὶ ἐκείνοι εἰς τοὺς χορευτάς· δυοιάζουσι ἀκόμη θάλασσαν ὅπου μετὰ πολλὰ μικρὰ κύματα ἐπονται αἱ λεγόμεναι *λάμαι*, καὶ ὅπου αἱ ὄρεσεναι δεσποινίδες μᾶς ἀρμυρίζουσι καὶ βαυκαλίζονται ὡς μικραὶ βαρκουλαί.—Σὰς ὑποσχόμεθα νὰ σᾶς προσφέρωμεν πάντοτε καὶ πρὸ τοῦ πρωτοῦ καφφέ σας χορευτικὸν δελτίον.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας κ. Λομβάρδος κατέστησε τὸ ζήτημα τῆς γυμναστικῆς ζήτημα προσωπικῆς φιλοτιμίας. Προχθὲς αὐτοπροσώπως μετέβη εἰς τὸ Βαρβάκειον καὶ εἶδεν ὅτι ἀντὶ τριῶν ὥρων γυμναστικῆς κάμουν μόνον δύο. Ἐπέπληξεν, ἐπέβαλε τὰς τρεῖς ὥρας καὶ ἀνεχώρησεν.

- Ἡμπορεῖτε νὰ μοὶ κάμετε μίαν χάριν;
 - Ποίαν;
 - Νὰ με πάρητε εἰς τὴν λέμβον σας;
 - Καὶ διὰ ποῦ;
 - Ὅα σὰς εἶπω.
 - Εἰπέ μᾶς τὰ ἀμέσως.
 - Νὰ μὲ ὑπάγετε εἰς τὴν ναυαρχίδα.
 - Εἰς τὴν ναυαρχίδα;
 - Ναί, εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Βενετικοῦ στόλου.
- Οἱ δύο ἀνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἀπορίας καὶ ὁ μὲν εἰς εἶπεν:
- Ἀδύνατον.
- Ὁ δ' ἕτερος εἶπε.
- Μὲ ποῖους ὄρους;
 - Ὅα σὰς δώσω ὅσα χρήματα ἔχω ἐπάνω μου, δύο δακτυλίδια χρυσά, μίαν χρυσὴν πόρπην, τὰ ἐνώτιά μου, ὅλα μου τὰ κοσμήματα, ἀπήντησεν ἡ γυνὴ μετὰ προθυμίας καὶ ταχύτητας.
- Ἀκούσας τὰς προτάσεις ταύτας ὁ δευτέρος τῶν δύο ἐρετῶν δὲν ἐδίστασε καὶ εἶπε.
- Ἐμὲ κα μέσα.
- Ὁ δὲ πρῶτος ἀντεῖπε.
- Καλὰ, τί λέγεις, Νάσο; Θέλεις νὰ πιάσουν οἱ Βενετοὶ καὶ νὰ μᾶς θάσουν ὠθηρὸν εἰς τὴν κημητικὴ Σκωπύτον. Ἀλλὰ δὲν

εἰξέυρεις ὅτι θὰ μᾶς κρεμάσῃ, χωρὶς νὰ εἴπῃ εὐχαριστῶ; Διότι δὲν ἔχει τί ἄλλο νὰ μᾶς κάμῃ.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀπήγγειλε μεγαλοφώνως ὁ εἰς τῶν ἐρετῶν, εἰς τρόπον ὥστε πρέπει νὰ ἐφθασαν εἰς τὰ ὦτα τῶν δύο ἀνδρῶν τῶν ἰσταμένων ἀπωτέρω τῆς παραλίας.

Ὁ δ' ἕτερος ἀπήντησε:

- Μὴ φωνάζῃς τόσοσιν Κράμπη, καὶ μὴν εἶσαι τόσοσιν ἀνόητος. Δὲν πιστεῦω νὰ μᾶς κρεμάσῃ τόσοσιν εὐκόλως, ἀφοῦ δὲν θὰ κουβαλίσωμεν ἄλλο φορτίον παρὰ μίαν γυναῖκα.
- Μὴ φροεῖσθε τίποτε, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ. Ὅσον διὰ τοῦτο, ἐγὼ σὰς ἐγγυώμαι ὅτι δὲν θὰ κινδυνεύσητε τίποτε.
- Ὁ εἰς τῶν δύο ἀνδρῶν, ὅστις εἶχε πεισθῆ, ἤρχισε νὰ ἐλάκωνῃ τὴν ἑτέραν τῶν κωπῶν ὅπως πλυσίασῃ τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν προκυμᾶιαν, ὁ δ' ἕτερος ἔμεινε ἀναποφάσιτος.
- Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἰωάννης Βενδίκης εἶχε παρατηρήσει τὸ βᾶδισμα τῆς γυναικὸς ἐκείνης καὶ τῷ ἐνεποίη ἐντύπωσιν. Εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ Κράμπη, ἀνθισταμένου εἰς τὸν συντροφεόν του, εἰς ἧς εἶχε σημειώσει μόνον τὴν λέξιν *κόμητος Σαρδότης!*
- Σκωπύτος! εἶπεν ὁ Βενδίκης μηχανικῶς. Πάλιν αὐτὸ τὸ ὄνομα! Ἀλλὰ ποία εἶναι ἐκείνη ἡ γυνὴ;
- Ἐκείνη ἡ γυνὴ, ἐψήφισεν ὁ Μηνᾶς ὡς κενὴ ἤχῳ!
- Ποία εἶναι; ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης.
- Ποία εἶναι; εἶπε καὶ ὁ Μηνᾶς.
- Τὸ βᾶδισμα ἐκεῖνο! μοὶ εἶναι γνωστὸν.

Φαίνεται—πράγμα άπίστευτον! — ότι υπάρχουν καθηγη-
ταί άντιδρώντες κατά τῆς γυμναστικῆς. Ἴσως άντ' αὐτῆς
θέλουν νά εἰταγάγουν τό μάθημα τῆς Μαλακίας. Εὐτυχώς
ὁ κ. Λομβάρδος τοὺς πολεμεῖ λομβαρδιανά.

Εἴμεθα ἐναντίοι τοῦ κ. Ι. Ζωγράφου, ἐν τῷ Αἰῶνι γρά-
ψαντος περὶ τῆς ἐκπονήσεως τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων,
ὅτι πρέπει νά γίνῃ αὐτῆ κατά μεγάλας καὶ μικρὰς ἐκτά-
σεις. Εἴμεθα ἐναντίοι καὶ ἔπρεπε νά νά ἦνε καὶ ὁ ἴδιος ἐ-
ναντίος τῆς ἰδέας αὐτῆς, διότι τό Κράτος πρέπει νά δημι-
ουργῆ μικροῦς ἰδιοκτητίας, οὐχί μεγάλους. Ἄρκει ἡ διὰ τῆς
τύχης, τῶν περιστάσεων καὶ τῶν κεφαλαίων ἐπάνοδος πλεί-
στων μερῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἄλῃ πατῆ.
Ἡ Ἀττικὴ ὅλη εἶνε εὐρὴ κτῆμα Ἀληπασιῶν. Πρέπει
λοιπὸν, κατά τὸν κ. Ι. Ζωγράφον, νά περιέλθουν καὶ τὰ μο-
ναστηριακὰ εἰς τοὺς ὀμογενεῖς; Ἐνθυμούμεθα ἱερέα γεωρ-
γὸν ἐνός γειτονικοῦ χωρίου, ὅστις ἐνοστάλγει διὰ τὴν ἐποχὴν
καθ' ἣν ἐνέμετο τὴν Ἀττικὴν ἢ Ἀηστεία, καὶ ἦτις ἠμποδίζε
τοὺς μεγάλους νά ἀγοράζωσι διὰ τό τίποτε κτῆματα Γῶρα,
δὲν ὑπάρχουν λησται, ἀλλὰ ὑπάρχουν οἱ μεγάλοι ἰδιο-
κτῆται!

Ἐνῶ ἐπρόκειτο νά ἐορτασθοῦν ἐν μεγάλῃ ἐπισημότητι ἐν
Βερολίνῳ οἱ ἀργυροὶ γάμοι τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας, ἀ-
πέθανεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Πρίγκηψ Κάρολος,
ἐτῶν 82, καὶ ἡ αὐτὴ περιεβλήθη ἀντὶ πανηγύρεως πένθος.
Ἐνῶ σχεδὸν ἐξέπνευσεν ὁ πρίγκηψ Κάρολος, τῷ ἀνηγγέλην
ἢ ἔλειψαι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ ψυχορραγῶν
συνέλεξεν ὅλας τοὺς δυνάμεις, ὕψωσε τὴν δεξιὰν χεῖρά
του καὶ εἶπε τό «Es Lebe hoch»! (Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ).
Ἦσαν αἱ τελευταῖαι του λέξεις καὶ ἡ τελευταία πνοή του.

- Σοὶ εἶναι γνωστὸν;
- Ποῦ ὑπάγει αὐτὴ ἡ γυνή;
- Τσιαύτην ὄραν τῆς νυκτός;
- Θεέ μου; οἴκτειρον.
- Ἦκουσες τὴν φωνὴν τῆς; εἶπεν ὁ Μηνᾶς.
- Ὅχι.
- Ἐγὼ τὴν ἤκουσα.
- Καὶ ποία ἦτο.
- Δὲν ἠμπορῶ νά τό παραστήσω.
- Ἐν τούτοις τό ἀκάτιον εἶχε προσεγγίσει εἰς τὴν ξηρὰν
καὶ ἡ γυνὴ ἔμελλε νά ἐπιβιβάσθῃ.
- Ἐμεῖα κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· θά μᾶς δώσης τὰ χρυσᾶ
κοσμήματα ὅπου μᾶς ἔταξες.
- Θά σᾶς τὰ δώσω, ἀπήντησεν ἡ γυνή.
- Ὁ Νάσος τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐπέθη τῆς λέμβου.
- Τραβάτε τώρα, εἶπεν ἡ νέα γυνή, διευθύνουσα ἀήσυ-
χον βλέμμα πρὸς τό μέρος τοῦ Μηνᾶ καὶ τοῦ Βενδίκου.
- Εἰς μισὴν ὄραν, κυρία, θά φθάσωμεν, εἶπεν ὁ Νάσος.
- Ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι; ἠρώτησε δεικνύουσα τοὺς δύο ἀν-
δρας.
- Εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι, κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· ἔταξειδευ-
σαν μαζί μου καὶ τώρα τοὺς ἀπεβιβάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν.
- Καὶ διατί ἔρχονται πρὸς τὰ ἐδῶ;
- Δὲν ἠξούρω φαίνεται ὅτι σᾶς εἶδαν καὶ παρεξενέ-
θησαν.

Εἰς ἕκαστον φύλλον των οἱ Καιροὶ τοῦ Λονδίνου, ἔχουν
τηλεγράφημα ἀπὸ Κάννας, ὅπου διατρίβει ὁ Γλάδστων,
ὅστις θεραπεύεται μετὸν ἥλιον, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ συ-
νάδελφός μου Ἰωάννης Καμπούρογλος, ὅστις ὅ,τι δῆποτε
καὶ ἂν γράφῃ περὶ ἰατρῶν, οὐδεμίαν ἔχει εἰς αὐτοὺς ἐμπι-
στοσύνην, διὰ τοῦτο εἰς πᾶσαν ἀδιαθεσίαν προσφεύγει εἰς
τὸν Ἀρχιπρεσβυτέρου ἥλιον. Εἰς Κάννας εἶχε κάμει μερι-
κὰς βρογχὰς, ἀλλὰ τὰς βρογχὰς διεδέχθη ὠραῖος καιρός, ὁ
δὲ Γλάδστων ἐξέρχεται δις τῆς ἡμέρας ἐρ' ἀμάξης. Ἐνίο-
τε περιπατεῖ καὶ μόνος του, μετὸν διακρίνουσαν αὐτὸν
σωματικὴν ἐλαστικότητα. Δὲν φαίνεται πλέον κεκμηκώς,
ἢ ὀρεξίς του βαθυμυδὸν ἐπανέρχεται, καὶ μετὰ τῆς ὀρεξείως
ὁ ὕπνος.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἦρξατο τὰς ἐργασίας του ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ
Ἰανουαρίου μετὰ τινος ζωηρότητος, ἀλλὰ χθὲς καὶ προ-
χθὲς ἔβη μακρὰ χαλάρωσις ἐξ' αἰτίας τῆς θρυλουμένης
ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργικῆς μεταβολῆς. Ἐν τούτοις ὑπάρχει
βεβαιότης ὅτι κατά μικρὸν θά ἐπανακτῆσῃ τὴν θαλερότη-
τα ἐν ταῖς ἐργασίαις, καὶ ὅτι ὁ μὴν αὐτός θά καταλήξῃ
αἰσίως διὰ τοὺς χρηματιστάς.

Τὰ Ἀρχεῖα ὑψώθεντα εἰς τὰ 191 χθὲς κατέβησαν εἰς
τάς 189 1)2.

Πιστωτικὰ ὑποστηρίζονται εἰς τὰς 360.

Δάνεια τῶν 120 ἑκατομ. εἰς τὰς 363 1)2—364.

Σιδηρόδρομοι εἰς τὰς 360.

Ἡ ἡρεμία αὐτὴ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἀποδίδεται κα .

— Διατί νά παρεξενουθοῦν; εἶπεν ἡ Αὐγουστα· ἀλλ' ἔχεις
δικαίον καὶ σὺ εἰς ἀκόμη θά παρεξενεύσῃ. Μὲ βλέπετε ὅπου
ἦλθα πόσον νύχτα ἐδῶ, ἀλλ' εἶναι σιμὰ ἡ κατοικία μου· ἔχω
ἀδελφὸν εἰς τὴν ναυαρχίδα καὶ ἔμαθα ὅτι εἶναι ἀσθενής. Ἦτον
ἀνάγκη νά ὑπάγω, διότι τὸν ἔχω μόνον.

— Αὐτό θά εἶναι βεβαίως, κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· ἀλλ' ἡ-
μεῖς δὲν σᾶς ἠρωτήσαμεν.

Ὁ Βενδίκος καὶ ὁ Μηνᾶς εἶχον τῷ ὄντι γυρίση καὶ ἐπλη-
σίασαν πρὸς τὴν παραλίαν, ἐνῶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο.

- Τρέμω, Μηνᾶ, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης.
- Τί ἔχεις, κύριέ μου;
- Κατάρρα!
- Τί εἶναι;
- Εἶναι αὐτὴ.
- Ποία αὐτὴ;
- Εἶναι ἐκεῖνη, Μηνᾶ.
- Πῶς τὸ ἠξούρεις;
- Ποία ἄλλη θά εἶναι;
- Νά φωνάζωμεν τὸν Νάσον ὀπίσω, εἶπεν ὁ Μηνᾶς· θέλεις;
- Ὅχι, Μηνᾶ, εἶναι ἀνωφελές.
- Διατί;
- Δὲν πρέπει.
- Ἀλλὰ θά τῆκεσαι, κύριέ μου, ἀδίκως.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

εἰς τὴν μὴ ἀνάμειξιν ἐν ταῖς ἐργασίαις αὐτοῦ, μεγάλων
παικτῶν, οἵτινες λέγεται ὅτι κυοφοροῦσι τέχνασμα νέον.
Προσοχὴ λοιπὸν! . . .

Ἡ τελευταία ἐβδομὰς διήλθεν ἀνευ ἐπεισοδίων, καὶ μό-
νη ἡ ἐκλογὴ τῆς νέας ἐπιτροπῆς ἀπασχόλησε τό χρηματι-
στήριον.

Μεταξὺ τῶν νέων αὐτῆς πέντε μελῶν συγκαταριθμεῖται
καὶ ὁ κ. Πετρέλαιος διὰ νά πιάνῃ ἐνίστε φωτιὰ ἐταν ὀυ-
μώνῃ, καὶ ὁ κ. Σταματίου διὰ νά τὸν σβένῃ ἀμέσους.

Μάγκας.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Καλὰ ἡ αὐγούλ' ἀκόμα δὲν ἔβη,
Σκοτάδ' εἶνε χυτὸ 'στὴ λαγκαδιὰ,
Μονάχ' ἀπ' τὸ γαλάζιο τῆς φουστάνι,
Σὰ χαμογέλιο, μιὰν ἀκροῦλα φτάνει
Πουλὰκια νά ζυπνήσῃ καὶ κλαδιὰ.

Κι' ἀρχίζει ἕνα ψιθύρισμα 'ς τὰ φύλλα,
Καὶ 'ς ταῖς φωλιαῖς μιὰ 'ντροπαλὴ βυθ'
Φύσ' ἀστράκι, καὶ δροσοῦλα, κύλα,
Καὶ ἂν ἀκόμ' ἀπλώνεται μαυρίλα,
Δὲν εἶνε νύχτα, ἔρχετ' ἡ ζωὴ.

Κι' ἐδῶ μέσ' τῶν φροντίδων τό σκοτάδι,
Ἄκροῦλα καρτεροῦμε φωτεινὴ,
Τῆς μάγισσας ἀπόκρας σιμάδι.
Πουλὰκι 'ς τοῦ κόσμου τό λαγκαδι,
Στὴν ὄψι τῆς πετιοῦνται νιαῖς καὶ νιοί.

Ἐλαμπεν ἕνα σπῆτι ἀπ' ὠραιότη,
Χθὲς νύχτα, φῶς, καὶ πλοῦτο περισσό.
Χορὸς καὶ μουσικὴ, φαγί, καὶ νιότη'
Ἦτανε τῆς Ἀπόκρας, 'ς τὰ σκοτά,
Τό πρώτο χαμογέλιο τό χρυσό!

Ὅλη μιὰ τρέλλα κι' ὅλη μιὰν ἀκτίνα,
Σὲ λίγο θά φανῇ, Ἀποκρὰ,
Ἐρως μὲ βέλκι, ἀνοιξίς μὲ κρῖνα,
Ὀυράνια τραγουδίστρα, μπαλαρίνα,
Τῆς νιότης καὶ δουλοῦτρα καὶ θεά!

Καὶ ὅπως, πρὶν καλὰ φωτίσ' ἡ ἡμέρα,
Τὸ φῶς τῆς πρώτα 'ς τὰ βουνὰ κυλᾶ,
Ἐτσι κι' ἐσύ 'ς τὴ νιότη ἐδῶ πέρα!
— Ἡ νιότη σὲ δικό τῆς ζῆ αἰθέρα,
Κι' ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον πιὸ ἕψηλά.

Τώρα νά ἰδῆς τῆς νιότης μου τὴ χάρι!
Ὁ νοῦς τῆς, πεταλοῦδα πλουμιστῆ,
Γυρίζει σὲ λαμπρόφωτο λυχνάρι.
Δὲν τρέμει τῶν φτερῶν τῆς τό ζευγαρι
Μὴν κἀψῆ, μὴν ὁ λύχνος τῆς σβυστῆ.

Παντοῦ, ἐταν κοιμᾶται, ἐταν ζυπνάχ,
'Σ τό σπῆτι, 'ς τὴν κουβέντα, 'ς τὴ δουλειά,

Καὶ φρόνιμη 'ς τῆς μάνας τῆς τό πλάι,
Κι' ὅταν τρελλὴ μὲ φίλους περπατᾶ,
'Ολάνοιχτη ὄνειρεύετ' ἀγκαλιὰ.

Ποῦ τὴν ἀρπάξει, μέσα 'ς τό μεθύσι
Τοῦ βάλο γοργὰ τὴν πνίγει, τὴ γυρνᾶ . . .
Μιὰ μάσκα τώρα ἔχει ἀγαπήτη,
Κι' ἀπὸ μπροστὰ τῆς τυλιγμέν' ἡ κτίσι,
Σὲ μεταξένιο δόμινο περνᾶ.

Ἦ κόρη, αὐτὰ τὰ διὸ μικροῦλια κάλλη,
Ὅπου φτερά θά κάμουν 'ς τό χορὸ,
Κερφύτ' 'ς τό ἀτλαζένιο σου στιβάλι,
Ποιὸ θά χτυπήσῃν ξενόιαστο κεφάλι,
Μ' ἀστροπελέει ἄφαρνο σκληρό;

Τὴ δύναμι τῶν ξέρ' ἡ παρθενία σου.
Ἦ, ναί· τώρα ποῦ εἶσαι μοναχῆ,
Στὰ δύο σου πόδια ρίχνεις τὴ ματιὰ σου.
Καὶ ἴσάν νά καθρεφτίζῃς τὴ θεωρία σου,
Μὲ τόση τὰ κυττάξεις προσοχὴ . .

Ἐκεῖ 'στὸ τραπέζακι ἀραδιασμένα
Στολίδια καὶ διακμάντια λαμπερά
Στὸ χέρι τὰ ζυγίζεις ἕνα ἕνα . .
Καὶ γάνονται παρ' εἰ ζεχασμένα
Δυὸ ζουμπουλίων μπουκέτα δροσερά . .

Γιὰ κίττα 'ς τὸν περίπατο καμάρια!
Γεμίξει κόσμος ὅλας ταῖς γωνιαῖς,
Καὶ ἀνάμεσα, δροσιὰς μαργαρι ἀρία
Σμιγμένα μὲ τὰ πράσινα βλαστάρια,
Στολίδια του περνοῦνε νιοὶ καὶ νιαῖς.

Ἡ νιὰ τοῦ νιοῦ τό μάτι περιμένει,
Κι' αὐτὸς τῆς νιαῖς τό μάτι λαχταρεῖ.
Ἀδίκωπη ἀστραπτῆ, ἀστράφτει, σβάνει . .
Σὲ κάθε τῶν ματιὰ εἶναι κρυμμένα
Ἀποκρῆς λαχτάρια φλογερὰ!

Πότε; μὲ μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ξανθοῦλα
Θακρεῖς πῶς λείει μελαχροινὸ παιδί.
Τότε! . . μιὰ ἐκεῖνη μὲ τρεμοῦλα . .
Ποῦν ἡ χαρὰς; στενάζει μιὰ καρδοῦλα,
'Σ ταῖς ἀποκρῆς . . μιὰ ἄλλη τραγουδεῖ.

Καὶ κάποι' ἐκεῖ δὰ ποῦ ἀνταμόνου,
Καθὼς στριφογυρνῶντας περπατοῦν,
Τέτοια τό νοῦ τους ὄνειρα φτερῶνουν,
Ποῦ σὲ καρτέριζα λὲν πῶς ζευγαρώνουν,
Πῶς σὲ χορὸ τὰ πόδια τους πατοῦν . .

Ὁ ἥλιος, καθὼς πάντα, βασιλεύει
'Σ αὐτό μου τὸν οὐράνιο οὐρανό'
Τὴ δύσι του ἡ νιότη ἀγναντεύει,
Καὶ μεσ' τὸ φῶς τῶν ῥόδων του γυρεύει
Ἐνα ἴδιό τῆς φάσμα ῥοδινοῦ.

Ἄεσα ἡ καρδιά 'ς τὰ στήθη της σπαράζει,
 Ἄλλ' ὄχι γιὰ τὴ δύσι τὴ χρυσῇ
 —Μὲ τὸ λαμπρὸ τῆς φύσεως τοπάζι.
 Ἡ τρελλονότη—μάθε—δὲν ἀλλάζει
 Οὐτ' ἓνα ποτηράκι της κρασί!

Σπαράζει μεσ' τὰ στήθη ἡ καρδιά της,
 Ἄλλ' ὄχι γιὰ τὴ δύσι τὴ χρυσῇ
 Ὁ ἥλιος ποῦ τὸν χάνει ἀπ' τὴ ματιάτης,
 Τῆς φέρνει πρὸ σιμά τὸ, ἔρωτά της,
 Κι' ἀπὸ τὸ δύσι, ἀύγῃ, βγαίνει ἐσύ,

Ἐσύ, ὅλη μιὰ τρέλλα, μιὰν ἀκτίνα,
 Ἐσύ, ξεμυαλισμένη Ἀποκρηᾶ,
 Ἐρως μὲ βέλη, ἀνοιξίς μὲ κρῖνα,
 Οὐράνια τραγουδίστρα, μπαλαρίνα,
 Τῆς νιότης καὶ δουλεύτρα καὶ θεά!

Κωστής Παλαμᾶς.

ΣΑΤΥΡΑ ΤΟΥ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἐκ Παρισίων μᾶς ἐστάλη ἔντυπος, σασημασμένη καὶ ὑπὸ
 χαρτοσήμου, ὡραία παρωδία τοῦ περιφήμου Μανιφέστου τοῦ
 πρίγκηπος Ναπολέοντος, ὅπερ ἐδημοσίευσαν ἐνταῦθα καὶ
 πλείστοι τῶν συναδέλφων. Ἰδοὺ αὐτή :

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΝ

Πρὸς τοὺς συμπολίτας μου,

Ἡ πιλοποιία φθίνει!

Τινὲς ἐκ τῶν πασχόντων ἀπὸ νευραλγίαν ἀρχίζουν ν' ἀνη-
 συχῶσι.

Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ ἔθνους ἔχει ἀηδιάσει ἀπὸ τὰ
 καπέλλα σας. Μὴ ἔχουσα ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ παρὸν, προσ-
 δοκᾷ μέλλον καθ' ὃ δὲν θὰ ὑπάρχον πλεόν βροχαί.

Σὰς ὑπεσχέθησαν κομψὸν καὶ ελαφρὸν κάλλυμμα ἐπὶ κε-
 φαλῆς. Ψευδῆς ὑπόψυξις· πάντες ἀπέτυχοι.

Δὲν ἔχετε πιλοποιοὺς!

Ἡ ἐμμετάλλευσις τοῦ πελάτου δὲν σημαίνει τὴν κάλυψιν
 τῆς κεφαλῆς του.

Τὰ οἰκονομικά σας διασπαθίζονται.

Βαρὲα καὶ κακοσχημάτιστα καπέλλα ἐξακολουθεῖν νὰ
 κατασκευάζουν ἐν μοιραίῳ πνεύματι παλαιᾶς μεθόδου ἥτις
 παρεμποδίζει τὴν πρόοδον.

Κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος (Rene Piqueau) εἰμί ὁ μόν-
 ος ἄνθρωπος ἐν Γαλλίᾳ τοῦ ὅποιου τ' ὄνομα συνήνωσεν
 ἑπτὰ ἑκατομμύρια τριακοσίας χιλιάδας πελάτων!!!!

Ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἦν ἕκαμ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς
 κλαισθησίας, τὴν 1ην Ἀπριλίου 1882, ἐρύλαξα σιγὴν...
 Μελαγχολῶν ἐπερίμενα νὰ δικαιωθῶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

Ἐν ἀπαθείᾳ παρηκολούθησα τοὺς ἀγόνους ἀγῶνας τῶν
 μετ' ἐμοῦ συναγωνιζομένων πιλοποίων..

Ἐρρήθη ὅτι παρχιτοῦμαι. Ὅχι δὲν παρχιτοῦμαι.

Αἱ ἀμφισβολαὶ πρέπει νὰ λείψουν.

Ὁ ἀγὼν ἀναγωνίζομαι εἶναι ἀγὼν ὅλοι, πλείοτερον ὅ-
 λων ἢ ἐμοῦ.

Ἀρχὴν ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ νὰ φυλάῃ τὸ κεφάλι
 του.

Γάλλοι ἐνθυμηθῆτε τὸν λόγον αὐτόν:

Ὁ μεγαλειότερος συναγωνισμὸς τῆς ἡμέρας εἶναι τὸ κα-
 πέλλο Ρενώ Πιρώ, 94, Ὀδὸς Ρισελιέ.

Θὲ εἶπωσε διατί.

ΤΙΜΗ : 18 ΦΡΑΓΚΑ.

Ὁ στερούμενος τοιοῦτου καπέλλου, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἔχει
 σ' τὴν τσέπη του ἐν

ΝΑΠΟΛΕΟΝΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΒΟΥΛΗ

Συνεδρίασις καὶ χθὲς δὲν ἐγένετο. Ἐλείπον τόσοι συμ-
 πολιτευόμενοι ὅσοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι. Ὁ Λίων λοιπὸν
 ἤμπορεῖ νομίζομε νὰ τὰ γυρίσῃ.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΠΙΣΚΟΤΑ

πρώτην φορὰν κομιζόμενα εἰς Ἀθήνας, ἐντὸς ὡραίων
 μπαμποτιέρων, γλυκύτατα, νοστιμώτατα, γραφικώτατα
 εἰς τὸ

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΔΙΜΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ
 ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1879

Ἡ ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΩΝ

!! 7,200 ἀντίτυπα !! 7,200

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ,

Ἑλλάδι φρ. 2 — Ἐξωτερικῇ φρ. 3.

Πωλοῦνται καὶ τόμοι τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἕκαστος
 ἀντὶ φρ. 2,50, ταχυδρομικῶς ἀντὶ 2,80. — Τὸ ἀν-
 τίτιμον δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημον δεκάλεπτον, ἕως τρια-
 κοντάλεπτον πάσης ἐθνικότητος.

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ εἰς Ἀθήνας, Διεύθυνσιν Διαπλάσεως
 τῶν Παιδῶν, Πλατεία Συντάγματος, ὁδὸς βουλῆς καὶ
 Μουσῶν ἀριθ. 2.